

SVEIKINAME JUS, TĖVELIAI! BŪKITE VISADA SU MUMIS IR MUMS TĒČIAIS!

Žmonės yra dovanos, kurias Kūrėjas siunčia mums. Kai kurios įvyniotos labai gražiai, kai kurios į labai paprastą popierių... Kai kurie žmonės įrišti laisvai, kai kurie stipriai.

Kartais, siunčiant paštu, dovanos būna sužalojamos. Bet įpakavimas dar nėra dovana, o taip lengva suklysti; na, gal vaikai kartais suklysta.

Kai kurie žmonės – dovanos, kurios lengvai išsipakuoja; kitus reikia pasistengti ištraukti. Gal todėl, kad jie bijo? Ar bijo būti sužeisti? Gal jie jau buvo atidaryti ir išmesti? O gal ta dovana ne man?

Aš esu žmogus. Be kita ko, dovana taip pat. Dovana sau pačiam, pirmiausia. Kūrėjas davė man mane patį. Ar kada nors buvau praplėšęs įpakavimą? Gal bijau?

Galbūt niekada nepriėmiau dovanos, kuria esu pats? Gal tame įpakavime yra visai kas kita, nei aš manau? Galbūt niekada neįsivaizdavau, kokia nuostabi dovana aš esu? Argi Dievo dovana gali būti negraži?..

Man patinka gauti dovanas. Kodėl gi ne save patį? Aš esu dovana kitiems. Ar noriu būti padovanotas kitiems? Ar kitiems turi būti gana tik įpakavimo, ir... niekada nepasidžiaugti pačia dovana?

Kiekvienas žmonių susitikimas yra pasikeitimas dovanomis.

Meilė yra šis pasikeitimas su kitais, kurie mato save tokius, kokie yra: dovanas, gautas iš Dievo, kad būtų toliau padovanotos kitiems.

**“Garbė Tėvui,
ir Sūnui,
ir Šventajai Dvasiai
– Dievui,
kuris yra, kuris buvo, ir kuris ateis.”**

(Apr 1, 8)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

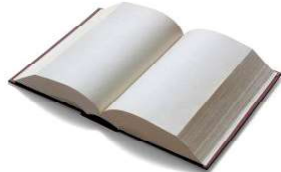
Iš 34, 4b–6. 8–9; Dan 3, 52–56; 2 Kor 13, 11–18

Psalmės atliepas

Garbė ir šlovė Tau per amžius!

Evangelija pagal Joną (3, 16–18)

Jėzus kalbėjo Nikodemui: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. Dievas gi nesuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas. Kas jį tiki, tas nebus pasmerktas, o kas netiki, jau yra nuteistas už tai, kad netiki viengimio Dievo Sūnaus.“

Evangelijos komentaras:

Moderniam žmogui, pasirodo angelas ir Dievo vardu paskelbia pasaulio pabaigą. Žmogus sako: „Aš netikiu į Dievą“. „Niekio tokio, ir Dievas tavimi netiki“ atsako angelas. Tai trumpas dialogas iš amerikiečių katastrofų filmo „Legionas“, atrodo, jis atspindi nūdienę prasmės ir pasitikėjimo krizę.

Šiandien Švč. Trejybės šventė. Gali susidaryti įspūdis, kad ji mūsų tikėjimą padaro dar painesnę. Ji kalba apie tokią Dievo paslaptį, kurios protu suvokti neįstengiame. Ar nepakaktų tikėti Dievu, dievybe ar šiaip kuo nors didesniu už mus? Kam dar ta Dievo Trejybėje tikėjimo dogma ir ši šventė?

IV amžiuje Bažnyčioje iškilo konfliktas su Arijumi ir kitais teologais, kurie mokė, kad Jėzus Kristus nėra Dievas, o tik ypatingas žmogus. Bažnyčia turėjo atsakyti į jo mestą iššūkį ir mokė, kad mes tikime trejybėje vieną Dievą Tėvą, Sūnų ir Šv. Dvasią. Bažnyčios istorijoje galime atrasti laikotarpių, kai Švč. Trejybės klausimas kėlė nesutarimų.

Bet didžiausia tragedija yra ne šioje Trejybės dogmoje, bet kad žmonės nežino, nesupranta, jog Dievas juos myli. Kai kurie tuo tiki miglotai. Jei iš tikrųjų susimąstytų, jie netruktų suvokti, kad jų tikėjimas Dievo meile yra labai blankus ir abstraktus. Nesuvokdami Dievo meilės, žmonės nežino, kaip patieks mylėti Dievą. Dažnai jie net nebando jo mylėti, nes tai atrodo per sunku ir labai tolima.

Daugybei žmonių krikščionių tikėjimas tėra lūpomis išpažįstamų dogmų ir doktrinų rinkinys, įsakymai ir priesakai, kurių privalu laikytis ir jiems priverstinai paklusti. Žinoma, krikščionys turi išpažinti tikėjimo dogmas; jiems privalu laikytis įsakymų. Tačiau jie taip pat su didžiu džiaugsmu turi suvokti, kad iš esmės krikščionių tikėjimas yra Dievo ir žmogaus meilės nuotykis.

Ne paprastos, bet aistringos meilės nuotykis! Dievas taip pamilo žmogų, kad sukūrė jį pagal savo paveikslą. Dievas taip pamilo žmogų, kad pats tapo žmogumi, mirė ant kryžiaus, buvo Tėvo prikeltas iš numirusiųjų, įžengė į dangų – ir visa tai tam, kad sugrąžintų žmogų pas save, į tą dangų, kurį žmogus per savo kaltę prarado.

Taip, žinoma, būdamas krikščionimi, žmogus privalo išpažinti dogmas, tačiau visos jos byloja apie meilę, kuri ir yra jų esmė. Dievas yra meilė. Kur yra meilė, ten yra Dievas. Be meilės krikščionių tikėjimo dogmos ir doktrinos tėra negyvos raidės, kurių neverta nė ištarti. Taip, žinoma, krikščionis turi laikytis įsakymų, perduotų Mozei ant Sinajaus kalno. Tuos pačius įsakymus suprantamai, tvirtai, švelniai ir aiškiai patvirtino Kristus. Bet jų nevalia laikytis dėl negatyvių nuostatų, iš baimės ar prievartos. Abiejų – Naujojo ir Senojo – Testamentų visų įsakymų esmė yra meilė, visada meilė, begalinė Dievo meilė!

Įsakymuose yra įrašytas meilės nuotykis, į kurį Dievas nori įtraukti žmogų. Įsakymai paprasčiausiai liepia žmogui mylėti savo Viešpatį ir Dievą, nuostabų Mylimąjį, ir mylėti savo artimą kaip save patį. Didžiausia mūsų amžiaus tragedija yra tai, jog žmonės nesuvokia arba veikia nenori suvokti, kad Dievas juos pirmas pamilo ir kad jų ramybė ir džiaugsmas slypi jų meilėje Dievui.

Ką pamiršo tėtis?

Sūnau, išklausk mane: kreipiuosi į tave tau saldžiai miegant, pasidėjus putlių rankytę po skruostu, o šviesiaplaukėms garbanėlėms švelniai dengiant tavo kaktą ir akis. Ką tik ant pirštų galų įslinkau į tavo miegamąjį: mat besėdint bibliotekoje su laikraščiu rankoje mane užplūdo tokia sąžinės graužatis, kad pasijutęs kaltas negalėjau neateiti čia, prie tavo lovelės.

Ar žinai, kokios mintys ėmė mane kamuoti? Šiandien ryte visi be reikalo tave apibariau, kai vilkais drabužius, nes, užuot švariai nusiprausęs, tu tik perbraukei rankšluosčiu per veidą, be to nenusivalei batų. Po minutėlės dar kartą surikau, kai numėtai kažką ant grindų.

Pusryčiaujant ir vėl man neįtikai: ant stalo pritrupinai duonos, valgydamas čepsėjai tarsi išbadėjęs, sviestu išsiterliojai pirštus, alkūnę ir įrėmei į lėkštę. Man išskubant į darbą, atsigrėžei ir pamojavęs rankele šūktelėjai: "Iki pasimatymo tėti!" O aš, vilkdamas lietpatį, suburbėjau: "Sėdėk tiesiai, nesikūprink!"

Vėlyvą popietę visas prasidėjo iš pradžių. Grįždamas iš darbo, pamačiau tave lauke žaidžiantį su draugais. Pastebėjau, kad mūvi suplyšusiomis kojineimis. Nuvariau tave namo, pažemindamas draugų akivaizdoje. Kojinės kainuoja pinigus, o pats juk neuždirbi!

Ar pameni – po valandėlės nedrąsiai pravėrei mano kambario duris ir stabtelėjai. Žvelgei įskaudintu, liūdnu žvilgsniu. Man nepatiko, kad sutrukdei, tad piktai mestelėjau: "Ko nori?" Nieko nesakęs, pribėgai artyn, apšivijai rankytėmis mano kaktą ir stipriai prisiglaudei. Pabučiavai mane su tokia meile, kurią tavo širdyje galėjo uždegti tik pats Dievas: su meile, kuri neišblėsta net ir tada, kai į ją neatsakoma. Paskui atsitraukęs nubildėjai laiptais žemyn.

Laikraštis išslydo man iš rankų, širdį užplūdo siaubingas nerimas. Kas gi darosi su manimi? leškau priekabių, rėkiu, ir tai vien dėl to, kad tu – vaikas, o ne suaugęs? Daugiau taip nesielsiu, sūneli. Klūpiu susigėdęs prie lovos.

Tai tik varganas bandymas ištaisyti savo klaidas. Žinau, kad nesuprastum šių dalykų, jei imčiau apie tai kalbėti tau prabudus. Tačiau nuo rytojaus būsiu geras tėtis. Tapsiu tavo draugu, kentėsiu, kai tu kentėsi, juoksiuos, kai tu juoksi, prikąsiu liežuvį, kai norėsi leptelti atšiaurų žodį. Nuolatos kartosiu sau: "Juk jis dar vaikas."

Bijau, kad iki šiol elgiausi su tavimi kaip su suaugusiu. Tačiau dabar, matydamas tave susirangiusį lovytėje, imu suvokti, jog esi dar vaikas. Vakar sėdėjai padėjęs galvą mamai ant peties. Per daug iš tavęs reikalavau, per daug.

Visuomet reikalaujame pernelyg daug... Iš kitų. (Deividas Farelas)

Parapijos skelbimai

Birželinės pamaldos

Birželio mėnuo yra skiriamas Švč. Jėzaus Širdies garbei, džiaugiantis ir dėkojant už dievišką, mylinčią Jėzaus Širdį žmonėms.

Šios pamaldos Pakuonio bažnyčioje yra švenčiamos po šv. Mišių (18 val.), adoruojant Švč. Sakramentą, o sekmadieniai – po 13 val. šv. Mišių, adoruojant Švč. Sakramentą. Negalintys kartu švęsti bažnyčioje, kviečiame melstis namuose.

Praėjusį sekmadienį Viršūžiglio bažnyčioje buvo švenčiama ir parapijos dvasinė šventė – Švč. M. Marijos Apsilankymas pas Elzbietą. Esame dėkingi visiems parapijonims, kurie papuošė mūsų 25 metus sulaukusią bažnytelę. Ačiū Jums už sukurtą jaukumą!

Popiežiaus Pranciškaus klausimas šeimoms

Norėčiau jūsų, brangios šeimos, paklausti: ar kartais pasimeldžiate kartu? Kai kas – taip, žinau. Tačiau daugelis man sako – kaip gi? Taip, kaip muitininkas, be jokios abejonės: nuolankiai, priešais Dievą. Kiekvienas nuolankiai leidžiasi, kad Viešpats į jį pažvelgtų, ir prašo Jo gerumo, kad Jis pas mus ateitų, tačiau kaip tai daryti šeimoje? Nes atrodo, kad malda yra asmenišką dalyką, be to, šeimoje niekada nėra tinkamo, ramaus momento... Taip, tiesa, bet tai taip pat ir nuolankumo klausimas, pripažinimo, kad mums reikia Dievo, klausimas, – kaip muitininkas! Reikia Jo pagalbos, Jo jėgos, Jo palaiminimo, Jo gailėstingumo, Jo atleidimo. Ir reikia paprastumo: norint melstis šeimoje reikia paprastumo! Kartu prie stalo sukalbėti "Tėve mūsų" nėra ypatingas dalykas – tai paprasta. O šeimoje kartu kalbėti rožančių labai gražu, suteikia daug jėgų! Taip pat ir melstis vienam už kitą: vyrui už žmoną, žmonai už vyrą, abiem už vaikus, vaikams už tėvus, už senelius... Melstis vienam už kitą. Tai ir reiškia melstis šeimoje ir tai – sustiprina šeimą.

Iš popiežiaus Pranciškaus knygos „Šio gyvenimo laimė“

TĖČIO PALAIMINIMAS

Dieve, sukurdamas visa, kas yra, savo kūrybos grožyje Tu sukūrei žmogų pagal savo panašumą; kaip vyrą ir moterį sukūrei juos. Dėkojame Tau ir grožimės Tavo kūrybos grožiu!

Dieve, norėdamas auginti visa, kas sukurta ir yra gera, Tu pakvietei ir žmogų būti bendradarbiu – kurti, gimdyti, mylėti ir rūpintis. Tavąją kūrybą nuostabiai ir paslaptinai išreiškia žmonės – tėtis ir mama. Dėkojame Tau už juos tokius!

Dieve, Tu esi matomas, pajuntamas, išgirstamas, paliečiamas. Visa tai mes patiriame pirmiausia per mamą ir tėtį, kuriuos Tu mums dovanoji, ir kuriems mes esame dovana. Tėvai mums yra Tavo paveikslas, Tavo rankos ir širdis. Atsiprašome, kad tai pamirštame!

Dieve, šiandien džiaugdamiesi savo tėveliais, ypatingai savo tėčiu, turime prašymą: palaimink mano tėtį! Palaimink kiekvieną tėtį, senelį, kiekvieną vyrą! Tikiu, Tu visada juos laimini, Tu visada esi palaiminime jų ir kiekvieno kito. Šiandien, prašau, leisk ir man būti juos laiminančiu, kartu su Tavimi, kuris gyveni ir viešpatauji per amžius. Amen.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienuj raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.